

Ne mislim in tudi nimam najmanjšega namena s tem komu kaj predbacivati, najmanj pa tov. Š., ki ga pozna učiteljski in ostali svet kot vneta borilec učiteljskih teženj, samo naglašati moram, da mi gori citirane besede ne ugajajo, še posebno zato ne, ker prihajajo iz ust učiteljskega zastopnika.

Naj trdi kdo, kar hoče, gotovo pa je, da je sveta dolžnost učiti zastopnikov paziti na to, da se učiteljstvu ne kratijo njegove pravice, da se v našem slučaju ne izpreminjajo petletnine v sedemletnine, kakor jih dobro označa tovariš —lj— v zadnjem „Tovarišu“. Vsak razsoden človek pa tudi razume, da neuspehov učiti zastopnikov v šol. svetih ni metati na rovaš teh slednjih, saj učiti zastopniki niso vsemogočni in izid glasovanja v okr. šol. svetih še ne zavisi od načina njih prizadevanja in glasovanja.

Pravi pravi tov. —lj—, da nas neznosna draginja tako tlačí, da ne moremo več dihati. Da se ta ublaži, izkušajmo doseči to, kar je ravnokar doseglo učiteljstvo v gradiščanskem okraju, namreč draginjsko doklado in to, kar je doseglo učiteljstvo v tolminskem okraju glede petletnin. Na učiteljstvu je, a še posebej na njegovih zastopnikih, da se naše želje uresničijo!

Sklepam z besedami tov. —lj—, ki piše v zadnjem „Učiteljskem Tovarišu“: „Zastopniki učiteljstva v okrajnih šolskih svetih, zge-nite se! Kaj ne slišite kruljenja želodcev?“ Y.

Kmetijski tečaj na Grmu.

Devetnajsto stoletje si je pridobilo ime veka pare in elektricitete; dvajsetemu, v katerem živimo, so nadeli že nebroj imen, toda opravičeno menim, da mu pripada med drugim ime stoletja reforme, veka kulture in napredka. Vse je v preosnovi, človeški duh prodira vedno zmagoviteje v vsa čuda narave. Stari nazori se umikajo novim, povsod samo vrvenje. Naravno je, da je ta vrtenec pograbil tudi šolstvo. Vedno glasnejši je klic po reformi srednjih in višjih šol, toda še bolj pe-reče je vprašanje po preustroju ljudskega šolstva.

Mladina hodi res po 6 do 8 let v šolo, toda to ne zadošča. Premlada zapušča šolo ter se podaja v brezobzirni boj za obstanek.

V najlepših letih življenja stoji osamljena na križpotju svojega delovanja. Nad njo ne bdi več skrbno oko učitelja-vzgojevalca, za opomine staršev, za vzvišene verske resnice se ne briga. Ideal ji je le svoboda v dejanju, nemoralna in pa „šiba božja“ našega naroda — pijančevanje.

Kako se postavlja z gorečo svaščico in litrom, to se ji zdi nobel. Ponočevanje, t. j. —ideal. Ni čuda, da gledamo potem take pokveke z upadlimi prsi, vdrtimi očmi, nestalnega pogleda, ki imajo šele nastopiti resno pot življenja.

Ne trdim, da je povsod in vse tako, toda gotovo je, da je le premnogo tega.

Kaj naj imata narod in država od teh rev! Narod propada, gine, državi se polnijo jebe, bolnišnice in blaznice.

Zato mora vsakdo z veseljem pozdraviti idejo, šoli odrastlo mladino pritegniti zopet v šolo. Seveda pojde to težko v začetku, nikakor ne bo pot posejana z rožicami, toda prirojeni idealizem, ki tli v naših sreih, naj premaga tudi to. S tem, da rešimo mladino pred pogubnimi vplivi družine in sedanjega tako razburkanega javnega življenja, si postavimo najlepši spomenik. Kameniti stebri, kovinasti kipi v proslavo slavnih mož bodo razpadli, toda spomin na učitelja-trpina, ki bo pomagal rešiti nado naroda, bo večni.

Čas je, da se povrnem k stvari!

O. kr. ministrstvo za nauk in bogoslužje je sporazumno z ministrstvom za poljedelstvo omogočilo kmetijski tečaj za učiteljstvo, ki se je vršil na Grmu pri Novem mestu od 17. julija do 19. avgusta t. l.

Tečajev namen je bil, usposobiti učitelje, da bi vodili kmetijske nadaljevalne tečaje v zvezi z ljudskimi šolami, ki se imajo sčasoma ustanoviti. V te bi hodila mladina od 15. do 18. leta, t. j. ravno v dobi, ko je najbolj izpostavljena škodljivim vplivom svoje okolice.

Tečaja se je ves čas udeleževalo 27 kolegov, 20 Kranjcev, 7 Goričanov. Pouk je obsegal sadjarstvo, vinogradništvo, kletarstvo, posebno in specialno poljedelstvo, mlekarstvo, gospodarstvo, gozdarstvo, živinogradništvo,

živinorejo, čebelorejo, perutninarstvo, pedagoško predavanje, življenje in pridelovanje rastlin, zakonodajstvo.

Teorije je bilo 140 ur, praktičnih vaj 90 ur.

Predavali so strokovni učitelji zavoda in ravnatelj Rohrmann. Pedagoška predavanja je imel deželni sadjarski nadzornik M. Humek, gozdarstvo je predaval gozdni komisar Urbas, veterinarstvo živinogradništvo Skale in zakonodajstvo z ozirom na kmetijstvo deželni svetnik dr. Volčič.

Vsem imenovanim gospodom, kakor tudi strokov. učiteljem Zdolsku, Planišku in ing. Vedroju kakor tudi pristavu Lapajnetu izrekam imenom udeležencev tečaja najpresrečnejšo zahvalo za trud in vneto, s katero so se zavzeli za predmete, da so nam podali najboljše, kar jim je bilo mogoče.

Vsa zadeva je šele v povojih, tečaj je bil šele drugi na Slovenskem, zato ne moremo zahtevati še kaj popolnega, toda z delom do z m a g e — to nam bo di geslo! Saj je povsod treba premnogo poizkusov in razmišljanj, preden se ustvari trdna podlaga bodočnosti.

Bili smo na Grmu od vseh vetrov, najrazličnejših mišljenj, toda skupno bivanje pod gostoljubno streho grmske šole, kjer se je spoštovana gospa ravnateljica trudila z vodstvom kuhinje ustreči našim želodcem, obče-vanje s prijaznimi gg. ravnateljem, strokov. učiteljstvom in g. kolegom pristavom, ki so nam na vse načine izkušali olepšati, prijetno napraviti internatsko življenje, nas je kmalu združilo.

Semtertja je zavalovalo kaj med nami, mnenja so se križala, pa je kmalu vesela pesem, splošna prizanesljivost naredila mir in slovo. To je tudi edino prav. Tako je bil omogočen ugoden uspeh tečaja.

Ne morem si kaj, da bi ne izrekel zahvale tudi g. vinarskemu nadzorniku Skalickemu, ki nam je razkazal državno trtnico ter nas z izborno vinsko kapljo v državni kleti prepričal, kaj lahko doseže umni kletar z modernim kletarstvom tudi z relativno slabšim sadom božansko opevanega trsa.

Preden sklenem, omenim še izletov. Nepretirano bivanje na enem kraju za več časa človeka nekam duševno utruja, toda temu se kmalu odpomore. Tako so tudi nam olepšali, osladili življenje z izleti.

Krasna sta bila izleta v Toplice in v Pleterje, kjer so nam vljudni očetje kartuziani razkazali svoj obširni samostan, posebno pa svoje vzorne špalirje ob samostanskem obzidju. To je res nekaj posebnega. Stavba naredi na človeka z uredbo svojo nek majestetično — bajnostni vtisk. Toda tuli telo so nam z izborno postrežbo temeljito pokrepčali. Hvala jim presrečna!

Ravnatoko so nam usmiljeni bratje v Kandiji z veliko vljudnostjo razkazali moško bolnišnico. Razni poizkusi z elektriko in Röntgenovimi žarki so nas prepričali o izborni uredbi te bolnišnice, ki bi bila v kras in ponos celo velikim svetovnim mestom.

S tem sem izžepal, kar sem imel na srcu. Ako sem kaj nehote izpregledal, naj mi prizadeti blagohotno oprost, ker ni namenoma.

Vsem tovarišem, s katerimi sem prebil tako lepe dneve, kličem:

Bog vas živi! Le krepko dalje po za-črtani poti! Ne obupujmo nad morebitnimi trenutnimi neuspehi. Temelj imamo zdaj, zato čvrsto na delo za povzdigo stanu, ki je jedro naroda, steber države, dika in ponos človeštva!

Poklicanim faktorjem pa: Le prirežite take tečaje, da bo šolstvo kmalu imelo od teh tak uspeh, kakor je že viden v mnogih deželah.

A M.

Dalmatinsko učiteljstvo pred pasivno resistenco.

Dne 28. avgusta se je vršilo v Splitu zborovanje dalmatinskega učiteljstva, na katerem se je združilo vse učiteljstvo, ki je bilo dotle ločeno v dveh društvih. Zborovanje se je bavilo v prvi vrsti z neznosnim gmotnim položajem učiteljstva. Posamezni govorniki so govorili za pasivno resistenco, končno so le zmagali zmernejši elementi, ki so predlagali, da naj se za sedaj ne uporabi to sredstvo, ker je vendar pričakovati, da bodo odločilni faktorji vedeli, kaj jim je storiti. Sklenili so na to, da predložijo spomenico dež. zboru.

Komu služijo Slomškarji?

Temu vprašanju odgovarja „Zarja“ z dne 7. t. m. tako-le:

Danes se shajajo učitelji Slomškarji, večina junaki, ki so vstopili v klerikalni tabor enostavno zato, ker piha v deželi kler. veter in ker je v današnjih razmerah klerikalno „prepričanje“ želedeu bolj koristno kakor kakšno drugo. Položaj učiteljev pač ni sijajen in beda je hud bič; s čisto človeškega stališča je torej že umevno, da marsikdo rajši vkloni svoj tilnik, kakor da bi stradal brez konca in kraja. Odo-bravati se zaradi tega še nikakor ne more, kar se razume. Če bi bilo učiteljstvo složno in bi znalo tudi složno nastopati, bi moralo doseči svoje pravice po ravni poti, ne da bi bilo treba prodajati duše. Ali marsikateri učitelj, ki se je zapisal klerikalcem, niti ne misli in ne ve, komu da služi in kakšne namere da imajo klerikalci s šolo. Naj jim torej povemo, kako pišejo merodajni klerikalci o šolstvu:

„Skoraj v vseh državah so novejšje določbe o šolstvu in zlasti o veronauku storjene pod vplivom sedanjega časovnega gibanja, t. j. velikankega naskoka na krščansko vero. Dočim so prej država, cerkev in občina složno sodelovale, da bi vzgojile versko in pravstveno mladino, je pod vplivom političnih strank stoječe zakonodajstvo izkušalo polagoma odvzeti cerkvi od Boga jim dani vpliv (!) in vzgojiti rod, ki se ne da več voditi od božjega strahu in izpolnjevanja božjih zapovedi, temveč od stremljenja po prekuaciji na državnem in cerkvenem področju. Z odpadom od vere je pripravljena socialni d-mokraciji pot. Brez krepkega sodelovanja cerkve v ljudski šoli pa ni nobenega sredstva za uspešen boj zoper brezverstvo in prekucenjsko gibanje. Kar moramo torej zahtevati od ljudske šole, je to, da se vrne cerkvenim organom sonadzorstvo nad ljudsko šolo (ali kapirate?!), da se veronauk neomejeno prepusti organom cerkve (od nje poklicanim duhovnikom in učiteljem), ter da se povrne cerkvi merodajni vpliv na nastavljanje, disciplino in odpuščanje ljudskošolskih učiteljev.“

Tako lahko citate na strani 602, zvezek IV. „Staatslexikon“, unter Mitwirkung von Fachmännern herausgegeben im Auftrag der Görres-Gesellschaft zur Pflege der Wissenschaft im katholischen Deutschland. ... Bilo bi prežalostno, če bi bilo treba učiteljem šele komentirati, kaj pomenijo te lepe besede. Nekoč je že bilo tako, da je bil učitelj v šoli fajmoštrov hlapec in da je bila farovška kuharica predpostavljena nadučitelju. Slomškarjem priporočamo, naj prečitajo ta klerikalni program in če ga prebavijo, dober tek!

Prošnja do blagih src!

Trg Mokronog je zadela grozovita nesreča. Požar je v soboto, 19. avgusta, v Mokronogu ljuto razsajal ter spravil v par urah skoraj cel trg v pepel. Zgorela so stanovanjska poslopja, hlevi, kozelci, živina, obleka, krma, žito, denar in poljedelska orodja.

Beda je nepopisna!

Prosimo torej vsa blaga srca, da pri-skočijo obupanim siromakom blagohotno na pomoč, da se vsaj za prvi trenutek osuše solze onim, ki z obupom zro v pepel svojih uničenih domovanj. Vsak dar, bodisi v ob-leki, denarju, žitu ali hrani, dobi hvaležna srca obupanih pogorelcev.

Pošiljajte hvaležno sprejema:

„Odbor za podpore potrebne pogorelce v Mokronogu“.

Za odbor:

Josip Tekavčič m. p., sodni predstojnik; Fran Arh m. p., davčni predstojnik; Ivan Hutter m. p., sodnik; Hinko Bukowitz m. p., župnik; Ivan Pirnat m. p., nadučitelj; Josip Tratar m. p., učitelj; Peter Strel m. p., trgovec; Ivan Zihertl m. p., trgovec.

Srednješolski vestnik.

** Osebnosti. Deželni šolski nad-zornik Peter Končnik je imenovan dvornim svetnikom. — Ivan Markošek, katehet na mariborski meščanski šoli, je imenovan za vero učitelja na drž. realki v Mariboru. — Za-časni učitelj na mariborski državni gimnaziji dr. E. Dolinšek je imenovan profesorjem dr-žavne gimnazije v Gorici. Kot novonastavljena profesorja na državni realki v Mariboru pri-deta profesorja dr. Walter Egg iz Toplice na Češkem in Franc Pacher iz Ljubljane. Za pro-vizoričnega učitelja na mariborsko gimnazijo pride dr. Oton Leitgeb, učitelj Franc Jožefove realke na Dunaju. Gimnazijski profesor dr. I.

Pregelj, ki je prestavljen iz Pazina na idrijsko realko, je postal definitiven. — Prof. Karel Schrautner z ljubljanske realke je imenovan za ravnatelja na učiteljsko v Celovcu. — Ljubljanski magistrat je imenoval, sporazumno z naučnim ministrstvom bivšega suplenta na mestnem dekiškem liceju Josipa Berceta za pravega učitelja na omenjenem zavodu. — Provizorični učitelj dr. Martin Gornjanc v Ljubljani je imenovan za pravega učitelja na državni gimnaziji v Novem mestu. — Cesar je z najvišjim odlokom z dne 26. avgusta t. l. podelil deželnemu šolskemu nadzorniku v Trstu Franu Matejčiču red železne krone III. reda.

Književnost in umetnost.

Zbirka najlepših slovenskih pesmi.

Založil Rihard Drischel, Ljubljana, Kongresni trg. Cena K 3-60. — Vsebinska: V. Parma: „Mladi vojak“, „Skov vas“, Jaki A.: „Našim rojakom“, „Pozdrav z Dolenjske“, „Pozdrav z Bleda“, „Regiment po cesti gre“, Parma V.: „Triglavske rože“, Rožanc M.: „Moje sanje“, Parma V.: „Zora vstaja“ iz „Rokovnjači“, „Ptička“ iz „Legionarij“. — To zbirko priporočamo ljubilec lahke godbe.

Bericht über einen nördlichen Fundort zweier südlichen Crepis-Arten. Von Oberlehrer Rajko Justin (Dorn bei St. Peter in Krain). — Ta razprava, ki je izšla kot ponatisk iz strokovnega lista „Österreichische botanische Zeitschrift“, izvaja doka-zuje, kako odličan strokovnjak v botaniki je naš tovariš Justin. Delo služi v čast njemu in stanu.

Obrambni vestnik.

* Brbljavica. „Slovenec“ je v svoji 203. številki z dne 5. t. m. vzel pod drobnogled naš članek iz zadnje številke imenovan „Slomškova Zveza“. — Nabrljal se je zopet prav pošteno, napisal in natresal je besed, da se dela kar črno pred očmi — sami kozji bobki! „Ganglijski otrobi“ so „Slovenec“ zadušili pamet, sedaj pa vrtoglavi okrog svoje osi, kakor da ima črva v možganih. Mi se „repn-čimo, spakujemo in norčujemo“, on prezira naše „otročarije in zlobne napade“ ter naše „običaje pecestih pobalinov“ — vendar mu kar sape zmanjkuje, ko siplje na nas zabavljice, ker ne more nič stvarnega odgovoriti! Kakršen je cigan sam, taki — misli — so vsi drugi ljudje! Prešič brba po blatu pa misli, da ima vsak nos rad umazano korito. „Zakon vztrajnosti“ — kakor si ga razlaga njegov tehniški slovar — mu tako velevala. Da se zopet čoha ob „Učit. tiskarno“, to se raz-ume samo ob sebi. Hvala mu za neplačano reklamo! Tako bi bili s to brbljavico gotovi, da si ni zopet izposodil kratkih nog laži. Kakor si ne moremo misliti dehorja brez smrada, tako ne „Slovenca“ brez laži. Tamkaj stoji zapisano: Kako je „Zaveza“ kot taka verna, to najbolj dokazuje pisava njenih listov in listov, ki jih zalaga ter tiska „Učit. tis-karna“ in ki jih generalštab liberalnega učiteljskega urejuje, kakor n. pr. „Naša Bodoč-nost“. Ta list je v svoji zadnji številki pred šoli odrastlo mladino, za katero je namenjen, slavil budistovski paganstvo, učil, da se je človek razvil iz živalstva in poveljuje protestan-tizem, smramoteč pri tem katoliško Cerkev. Ko smo mi kroge, ki za tem listom stojijo, zaradi tega prišli, so molčali in molčijo še danes, molči tudi sicer zelo zgovorni „Učiteljski To-variš“. Ampak gospodom povemo, da tista stvar za nas še ni končana in da se bo o svo-jem času o tem odločno in nedvoumno izpre-govorila tehtna beseda. „Tovariš“ naj se zato ne prikriva s figovim peresom svoje velike „pobožnosti“ in „vernosti“. — Ni sicer naša naloga, da bi zagovarjali ali opravičevali pisavo „Naše Bodočnosti“, vendar lahko rečemo, da je čisto navadna in gola laž, kar piše „Slo-venec“ o imenovanem listu. Skrbno smo ga pregledali, a nič tega nismo dobili v listu, kar hoče imeti „Slovenec“. List piše o krepitvi mladine, o narodnosti, o potovanju po Tirol-skem, o telovadbi, o novem veku, o postanku govora, o tekmovalni vrsti v Turinu, o zadnjih sokolskih priredbah, ima običajni listek ter objavlja tudi zgodovinski spis o Buddhi in njegovem nauku. Nikjer besedice o s r a m o t e n j u k a t o l i š k e c e r k v e! To si je „Slovenec“ izmislil s tisto lahkoto, kakor je Terseglav obesil talar na klin. Spis o Buddhi obravnava zgodovinsko snov, saj jo je že Terseglav sam obravnaval v klerikalnem Ušeničnikovem „Času“. Ako beremo v šolskih knjigah o Lutru, Mohamedu, Husu, Kalvinu, smemo brati v časopisu o Buddhi. Resnica je, da je Buddha živel pred Kristom, kakor je res, da po Kristu še ni bilo večjih hinavcev, farizejev in lažnivcev, nego se zbirajo danes okrog „Slovenca“. — Zato se pa njegove grožnje o „odločno in nedvoumno izgovorjeni tehtni besedi“ nič ne bojimo, zato nam tudi ni treba prikrivanja „s figovim peresom“, pač pa bi treba „Slovenec“ najmanj vagon ruh, če hoče svojim ljudem prikriti tisto nagusno nagoto, ki jo v pohujšanje vseh poštenih ljudi odkrivajo njihova umazana dejanja!

* Lastna hvala — čena mala! „Slo-venec“ se v svoji 201. številki z dne 2. t. m. na vso moč hvali, kaj so ljudje njegove